

HOMO HISPANISTICUS

DIÁKMŰHELY

2024-2025

SZEGED

2025

HOMO HISPANISTICUS – DIÁKMŰHELY
2024–2025

Szerkesztette:
Katona Eszter

Technikai szerkesztő:
Jeney Zsuzsanna

SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM
HISPANISZTIKA TANSZÉK
www.hispanisztikaszeged.hu

[ISSN 2498-7964 (nyomtatott), jelenleg szünetel]
ISSN 2498-7972 (on-line)

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó	4
PÁLYAMUNKÁK – MŰFORDÍTÁS (spanyolról magyarra)	5
Salvador Salazar Arrué: Gonoszok vagyunk mink (<i>Mucza Szilvia fordítása</i>)	6
Salvador Salazar Arrué: A becsület (<i>Mucza Szilvia fordítása</i>)	9
José Luis Alonso de Santos: Háború van! (<i>Olajos Jázmin fordítása</i>)	12
PÁLYAMUNKÁK – MŰFORDÍTÁS (magyarról spanyolra)	16
Imola Bereczk: Dos minutos (<i>Traducción de Lili Raffai</i>)	17
ERASMUS ÉLMÉNYBESZÁMOLÓK.....	24
Dobó Viktória: Újabb félév Spanyolországban.....	25
Barabás Alexandra – Ratkai Liza: Erasmus+ élménybeszámoló	29

ELŐSZÓ

Az idei *Homo Hispanisticus* valamivel szerényebb terjedelmű az elmúlt évek számaihoz képest. Ennek elsősorban az az oka, hogy a Fordító- és Tolmács Mesterképzésen 2024-2025-ben nem indult spanyol szakirány, így az a műfordító szeminárium sem szerepelt az első félév kurzuskínálatában, amelynek anyagából a *Homo Hispanisticus* folyóiratban közölt munkák nagy része szokott megszületni.

Hallgatóink lelkesedése azonban továbbra is töretlen a műfordítás iránt. A spanyolról magyarra fordítások szekció első két szövege már visszatérő fordítónknak a munkája. Mucza Szilvia a tavalyi számban közölt műfordításának a szerzőjétől, az El Salvador-i Efraín Salazar Arruétól választott ismét két rövid elbeszélést: az első a *Somos malos (Gonoszok vagyunk mink)*, a második a *La honra (A becsület)* címet viseli. A szöveg a közép-amerikai spanyol sajtós változata miatt igazi műfordítói kihívást jelentett, amit Mucza Szilviának sikerült rendkívül ügyesen megoldania.

Ugyancsak visszatérő fordítónk Olajos Jázmin, akit idén José Luis Alonso de Santos egyik rövidszínházi darabja – *Es la guerra (Háború van!)* címmel – inspirált a műfordításra.

Szintén a színház világához tartozik Bereczk Imola *Két perc* című rövid darabja. A szöveget egy tavaly végzett hallgatónk, Raffai Lili fordításában *Dos minutos* címmel adjuk közre. A spanyol verzió az Okuláré projekt keretén belül született 2024-ben, és spanyolajkú közönség előtt Santiago de Cubában került bemutatásra a Teatro de Muelle színészeinek a tolmácsolásában.

Az Erasmus élménybeszámolók rovatunk (egyelőre) utoljára jelentkezik ezzel a címmel, hiszen a 2024-es tanévben voltak utoljára Spanyolországban hallgatóink az Erasmus+ program keretein belül. A tavalyi számban Dobó Viktória az alicantei tapasztalatairól számolt be, idén pedig az huelvai élményeit adja közre színes fotókkal is illusztrálva a sok programot, amelyekben kint tartózkodása alatt része volt. Barabás Alexandra és Ratkai Liza Alicantében töltött szemesztere nem volt ugyan nehézségektől mentes, összességében mégis pozitív élményként zárult az ő ösztöndíjuk is.

Az idei tanévben az ösztöndíjrendszer nem szűnt meg, csak az elnevezés módosult. A Pannónia-ösztöndíjprogram keretében jelenleg hat hallgatónk tanul spanyolországi egyetemeken. Bízunk benne, hogy a jövő évi számunkban az ő élménybeszámolóikat is közölhetjük majd.

Katona Eszter

PÁLYAMUNKÁK – MŰFORDÍTÁS
Spanyolról magyarra

SALVADOR SALAZAR ARRUÉ GONOSZOK VAGYUNK MINK

Fordította: Mucza Szilvia

Goyo Cuestas és a fia úgy döntöttek, hogy szerencsét próbálnak, ezért fonográfjukkal Hondurasba indultak. Az öreg vitte a dobozt, fia pedig a lemezekkel teli táskát és a harang alakú vaskos kürtöt, ami akár egy hatalmas ólomvirág, úgy ontotta magából a zenét.

- Azt mondják Honduras gazdag ország.
- Igen, édesapám, azt is mondják, hogy ott nem ismerik a fonográfot.
- Igyekezz akkor fiacskám, hogy minél hamarabb kiérhessünk Metapánból!
- Jól van már, igyekszem, csak ez az istenverte vállpánt nyomja a hátam – mondta a fiú.
- Hagyd abba, ne szitkozódj, édes gyermekem!

Megálltak, hogy a suhogó és illatos fenyőfák árnyékában pihenjenek egy darabig. A fenyőgallyakból tüzet raktak, amin kávé melegítettek. A sansapote erdőben a tasakospatkányok feszült csendben rágcsáltak. Már közel jártak a vad Chamelocónhoz. Kétszer is látták a hamvaskígyó nyomát, ami úgy fodrozódott a talajon, mint a sodrott kötél. A pihenő közben tortillát és Santa Rosa-i sajtot fogyasztottak, mindezt bosszankodással kísérték. Már három napja a térdig érő sárban gyalogoltak. A fiú sírt, apja pedig hol káromkodott, hol pedig kínjában felnevetett. A Santa Rosa-i pap óva intette Goyót attól, hogy, az elhagyatott kis fészerekben aludjon, mivel a banditák mindig kifosztották az arra járókat. Éppen ezért, a pap tanácsát megfogadva, alkonyatkor a hegynél kerestek pihenő helyet. Egy fa lábánál leltek egy alvásra alkalmas kicsiny helyet, ahol kényelembe is helyezték magukat az éjszakára. Az estét a kabócák éneke és a hatalmas, pók nagyságú szúnyogok zümmögése kísérte. A hidegtől és a félelemtől reszketve meg sem mertek pisszenni.

- Édesapám, mi van, ha itt a tolvajok megtámadnak minket?
- Nyugodj meg fiam, alkonyatkor átvizsgáltam a fatörzset és nincsen rajta olyan bemélyedés, ahol a banditák meghúzhatnák magukat.
- Ha dohányzol, húzd az arcodba mélyen a kalapodat, hogy meg ne lássák a felizzó parazsat, ami leleplezhet minket.
- Csöppet se félj emiatt, fiacskám! Most már aludj inkább!
- Aludnék én, de így összegömbölyödve nem tudok.

- Akkor nyújtózz ki! – mondta az öreg Goya.
- De akkor meg nagyon fázok – nyöszörgött a fiú.
- A fenébe is már veled! No, dőlj akkor a vállamnak!

És Goyo Cuestas, aki eddig soha életében nem simogatta meg a fiát, most szorosán behorpadt keblére ölelte őt, átölelve mindkét karjával. Addig tartotta a karjaiban, míg el nem aludt, miközben az arcára a beletörődés ült. Arra várt, hogy egy távoli kakas kukorékolása jelezze az új nap kezdetét.

A tolvajok rájuk találtak. Félig megfagyva és a fájdalomtól elgyötörtén mélyen aludtak, szájukból a nyál is kicsordult. Ingjük ujja elszakadt és a zebra mintájához hasonlóan, sár tarkította ruhájukat.

Így a mélyen a Chamelecón folyó völgyében fekvő Honduras egy távoli álom maradt. Honduras mélyen van a barbár és kegyetlen hegy csendjében; mélyen a szörnyű kígyók, jaguárok, rovarok és emberek misztikumában. Törvénye és igazsága nem ér el Chamelecónig. Errefelé – mint az réges-régen – az embereknek és a vadaknak jó vagy rossz szívük van: kegyetlenek vagy nagylelkűek, gyilkolnak vagy életet mentenek, ahogy a kedvük tartja. Itt az erő az úr.

* * *

A négy bandita a pallókon keresztül érkezett a tanyához, majd leültek az udvaron. A tanya, mint egy hajótörött, úgy állt a nádmező közepén. Középre tették a dobozt és próbálták összeilleszteni a kürttel. A telihold ezüstösen csillogott a készüléken. A házikó egyetlen gerendájáról egy bűzös szarvasbőr lógott alá.

- Mondom én, hogy ez bizony egy fonográf.
- Láttad már, hogyan játszanak rajta?
- De még mennyire! ... a banánültetvényeken.
- No, mi történt?

A kürt elakadt. A bandita próbálta felhúzni, de mivel ez nem sikerült, bosszankodva kinyitotta a lemezekkel teli táskát és előhúzta a korongokat, mintha azok megannyi fekete holdak lennének.

Míndez nevetésre készítette a tolvajokat, úgy kacarásztak, mintha nem is erről a világról származnának. Fehér ingjüket sárnak tűnő foltok pettyezték, amik valójában vérfoltok voltak. A közeli szakadékban, az egykori Goyo Cuestas és fia testét a keselyűk szaggatták éppen egyre kisebb és kisebb darabokra, amiből a tatuknak is jutott. A homok, a vér és a csend elegyében, az oly messziről hurcolt célok már a múlté voltak, ott, a fűzfa vagy talán a fenyőfa tövében semmivé lettek.

Ekkor a fonográf tűje elkezdte karcolni a lemezt, a meleg szél pedig elragadó dallamokat repített a levegőben. A távolban, a kókuszpálmák abbahagyták a susogást és hallgattak. Az esthajnalcsillag pislákol, úgy tűnt, mintha egy szálón lógna és fel- s alámerülve az éjszaka mozdulatlan vizében.

Egy férfi érdes hangon, gitárral a kezében egy szomorú dalt énekelt. Siránkozó hangját, a szerelem és nagyszerűség vágya töltötte meg. A gitár mély hangjai felnyögtek vágyakat sóhajtván nyögtek, míg az első vékonyka húr az igazságtalanságtól zokogott fel.

Amikor a zene véget ért, a négy bandita egymásra nézett. Felsóhajtottak. Egyikük az ingujjával itatta fel a könnyeit. A másik az ajkát harapdálta. A legöregebb a sáros földre vetülő árnyékára meresztette a tekintetét, majd hosszas gondolkodás után megszólalt:

- Gonoszok vagyunk mink.

Az értékeket és életeket elrabló banditák pedig egyre csak sírtak és sírtak, épp úgy, mint egy távoli bolygó gyermekei.

SALVADOR SALAZAR ARRUÉ

A BECSÜLET

Fordította: Mucza Szilvia

A napkelte északi szelet hozva magával érkezett meg. Juanita szorgosan takarít. A víz jéghideg. A szél keselyűt és megannyi illatot repít a hátán. Miközben a lány átkelt a síkságon, a hideg fuvallat szoknyáját megemelve látszani engedte alsóneműjét. Haja fekete hullámokban tekeredett a homlokán. A puszta közepére érve az északi szél már tombolt, ami boldogsággal árasztotta el Juanitát. Futásnak eredt, örömét pedig víg kacarászásokkal nyugtázta. Kiskutyája ugatva szaladt mögötte, megpróbálva elkapni a levegőben sodródó faleveleket.

Egészen a szakadék alján terebélyesedő tengerszemig futottak, amit elefántfül bozótok és pálmafák vettek körül. Lentebb, a szőlőbokrok és a páfrány között terült el az ég kékjét tükröző hosszú, illatos tó. Az árnyak a falakon lecsúszva megálltak; a sekély és csendes pataokban kis mézskavicsok gurultak.

Juanita a fáradtságtól kimerülve leült, hogy megpihenjen, melle a ruha szorításából majd kiesett, de végül nagyokat sóhajtvá visszatartotta. A tengerszem rezzenéstelenül bámulta a lányt, miközben a kiskutya mohón lefetyelte a forrásvizet, négy lábát a szűz homokban megvetve. A folyón lefelé, néhány ág úszott. A közelben néhány zöldes szikla izzadt naphosszat.

Juanita elővett egy pénzérme nagyságú tükröt, majd részletesen megnézte magát benne. Megigazította az elmozdult hajfürtjeit, kötényével letörölte a homlokán gyöngyöző izzadságot. Hiú lévén, amikor egyedül volt, egy csókot nyomott a tükörképe szájára. Gyanakvóan körbenézett, attól tartva, hogy valaki esetleg megláthatja. Az ijedtségtől a tükröt elsüllyesztette a dekoltázsában. Lekászálódott a szikláról és elkezdte összegyűjteni a vasfa bogyós gyümölcsét a cinquito nevű játékhoz.

A kiskutya ugatásba kezdett. A szakadék kanyarulatában megjelent egy férfi lóháton. A fény irányából közelített, a paták dobogása megtörte a folyó tükörsima vizét. Amikor Juana meglátta, azt hitte, hogy szíve majd kiugrik a helyéről. Nem volt ideje, hogy elmeneküljön, és azt ő maga sem tudja, hogy miért, de egy nagy levél mögé elbújva várt rá. A férfi fiatal volt és jóképű. A ló lépteit felgyorsítva, az idegen nemsokára Juana mellett termett, erős alakzata a lány fölé magasodott. Az ugatással mit sem törődve, incselkedni kezdett a megszeppent lánnyal, majd olyan fékezhetetlen erővel ragadta meg Juanát, mint az éppen tomboló szél.

A bágyadt védekezés reszketeg nemekben és erőtlen vonaglásokban merült ki, majd a nyögések is elhaltak. Mindeközben a tengerszem meg sem mozdult. Karijával a szemét eltakarva, Juana az árnyékban maradt.

* * *

A sovány és kerek arcú Tacho, Juanita öccse, mindössze csak kilenc éves volt. Egy nap arra lett figyelmes, hogy apja iszonyatosan dühös lett attól, amit Juana mondott neki. Nem tudta meg, hogy pontosan mi válthatta ki a pofonokat, amik a lányon csattantak.

- Te szégyentelen! – hallotta Tacho apja szavait – Elvesztetted a becsületed, ami az egyetlen vagyondod volt ebben a világban! Ha tudtam volna, hogy azon a napon a tengerszemnél fogod hagyni a becsületed, akkor nem engedtelek volna elmenni, te mihaszna...

Tacho zokogott, hiszen úgy szerette Juanát, mintha az saját anyja lenne, és titokban, naivan azt gondolva, hogy megtalálhatja nővére becsületét, elment a tengerszemhez, hogy ott bukkanjon a nyomára. Lázás kutatásba kezdett, ugyanakkor nem tudott semmit sem arról, hogy milyennek kellene lennie a becsületnek, amit nővére elvesztett. Apja dühéből kiindulva, egy olyan dolognak kell lennie, gondolta, amit könnyű lehet megtalálni. Tacho úgy képzelte el a becsületet, mint egy sima, kerek, talán ragyogó dolog, olyasmi, mint egy pénzérme vagy egy kereszt. Szeme a homokot szántotta a folyón fel és le, de nem látott mást, csak kavicsokat és hegyeket, hegyeket és kavicsokat, de a becsület továbbra sem került elő. Kereste a vízben, a bozótosban, a fák bemélyedéseiben. Átforgatta a tengerszem partján elterülő homokot is, de nem talált semmit.

- Mivel édesapám nagyon elverte Juanitát, ezért a becsületnek valami hatalmas dolognak kell lennie – gondolta magában Tacho.

Végül a somfa lábánál, az árny és a fény levelei közt, egy furcsa tárgy csillogására lett figyelmes. A fiú úgy érezte, hogy a boldogság csiklandozó hab formájában fokozódik benne.

- Megvan! – kiáltott fel.

Felvette a csillogó tárgyat a földről és elámult tőle.

- Húha! – mondta – nem gondoltam volna, hogy a becsület így néz ki.

A boldogságtól fűtve futásnak eredt. Amikor a tanyához ért, apjára egy nagy hordó tetején, gondolataiba temetkezve talált rá. Az előző éjszaka ráncokat hagyott a homlokán.

- Édesapám! – érkezett zihálva a fiú – Ma elmentem a tengerszemhez és megtaláltam Juana becsületét, tessék itt van. Kérlek, ne verd meg többször!

És ezzel a meglepődött apja kezébe nyomott egy éles kagylómarkolatú tórt. Az indián a kezébe vette a tórt, fiát pedig egy mozdulattal elhessegette. Magára maradva, bosszúszomjas arccal a hegyes pengét nézegette.

- Hát mindez igaz... - suttopta.

Az éjszaka pedig véget ért.

JOSÉ LUIS ALONSO DE SANTOS
HÁBORÚ VAN!

Fordította: Olajos Jázmin

A színpad egyik oldaláról belép egy rádiós, egy nagy álcabokor-ruhát viselve, amellyel rejtőzködni tud, és egy olyan rádió van nála, amelyeket a háborús filmekben használnak. A színpad másik oldaláról belép egy másik, szintén rádióval, egy álcázó bozót ruhában. Háttal állnak egymásnak, nem látják a másikat, és különböző fénykörök és árnyékok azt a hatást keltik, hogy el vannak választva, távol vannak egymástól.

ELSŐ RÁDIÓS: *(Halkan beszél a mikrofonba, mint aki nem akarja, hogy meghallják.)* Figyelem, figyelem... itt Charlie Négyes, Charlie Négyes jelentkezik... válaszoljanak... egy, kettő... egy, kettő... válaszoljanak... vétel, vége.

MÁSODIK RÁDIÓS: *(Ugyanolyan halkan.)* Itt Charlie Egyes Charlie Négyesnek..., Charlie Egyes Charlie Négyesnek... Azonosítsa magát! Ismétlem: azonosítsa magát! Vétel, vége.

ELSŐ RÁDIÓS: Négy, három, kettő és egy... Négyezer-háromszázhuszonegy. Választ várok. Vétel, vége.

MÁSODIK RÁDIÓS: Megerősítve. Válasz: egy, kettő, három és négy... Ezerkétszázharmincnégy. Vétel, vége.

ELSŐ RÁDIÓS: Megerősítve. Helyzetjelentés. Ismétlem: helyzetjelentés a célterületről. Ellenséges mozgást látok. Vétel, vége.

MÁSODIK RÁDIÓS: Várom a jelentést... ismétlem: várom a jelentést. Vétel, vége.

ELSŐ RÁDIÓS: Helyzetjelentés Charlie Négyestől: Egy ellenséges teherautó érkezik. Ismétlem: ellenséges teherautó. Megálltak. Kiszálltak... Körülbelül huszan vannak... A csoport egyik fele a tér egyik oldalára ment, a másik fele a másik oldalra... Hallanak? Vétel, vége.

MÁSODIK RÁDIÓS: Tökéletesen hallom, és továbbítom a helyzetjelentést a főhadiszállásnak. Folytassa! Vétel, vége.

ELSŐ RÁDIÓS: Folytatom a Charlie Négyes helyzetjelentést. Az ellenség tevékenysége: köveket gyűjtöttek és halmoztak fel két-két kupacba a terület mindkét oldalán... jelzések lehetnek a légierőnek. Most mennek, és... és... most...

MÁSODIK RÁDIÓS: Igen. Folytassa, Charlie Négyes! Tökéletesen hallom önt. Most... mi? Mit csinálnak?

ELSŐ RÁDIÓS: Hát, letették a fegyvereiket a földre...

MÁSODIK RÁDIÓS: Letették a fegyvereiket a földre? Erősítse meg, Charlie Négyes! Vétel, vége.

ELSŐ RÁDIÓS: Igen. Letették a fegyvereiket a földre... és... és... és...

MÁSODIK RÁDIÓS: És mi...? Akadozik, Charlie Négyes. Csak annyit hallok, hogy „és... és... és...”. Folytassa! Vétel, vége.

ELSŐ RÁDIÓS: És... elkezdtek levetkőzni...

MÁSODIK RÁDIÓS: Levetkőzni...? Ki kezdett el levetkőzni?

ELSŐ RÁDIÓS: Az ellenség. Az ellenség kezdett el levetkőzni. Vétel, vége.

MÁSODIK RÁDIÓS: Fürdeni fognak?

ELSŐ RÁDIÓS: Nem, itt nincsen folyó... Lehet napozni fognak? Vége. Nem! Várjon! Nem vetkőztek le teljesen, rajtuk maradt az alsónadrág és a póló... De... lássuk... igen... figyelem, figyelem... két fajta póló van, vannak sötétek, és vannak világosak...

MÁSODIK RÁDIÓS: Sötétek és világosak? Miért? Jól hallottam? Vétel, vége.

ELSŐ RÁDIÓS: Igen... Mind pólóban vannak, valakik sötét színűben, mások világosban...

MÁSODIK RÁDIÓS: Jelzések lehetnek... Lát ejtőernyősöket kiugrani repülőből? Vége.

ELSŐ RÁDIÓS: Nem. Nem látok semmit az égen. Csak néhány felhőt. Most mindannyian fel-le ugrálnak. Alsónadrágban és pólóban ugrálnak...

MÁSODIK RÁDIÓS: Ugrálnak? Jól hallottam? Magasra ugranak?

ELSŐ RÁDIÓS: Nem..., csak ugrálnak, normális... ugrásokkal. És most oldalra mozgatják a karjukat... mintha fáznának, pedig nincs hideg.

MÁSODIK RÁDIÓS: Mi a franc? Elnézést, vétel, folytassa! Vége.

ELSŐ RÁDIÓS: Most a sötét pólósok összegyűlnek az egyik oldalon... a fehér pólósok pedig a másikon... Most az egyikük valami kerek dolgot vett elő a teherautóból... és odadobja egy másiknak... és az egy harmadiknak... Az egy labda! Focizni fognak! Figyelem, figyelem: Charlie Négyes a Charlie Egyesnek: az ellenség focizni fog!

MÁSODIK RÁDIÓS: Mi? Focizni fog?

ELSŐ RÁDIÓS: Igen, a francba is... Focizni fognak..., lejátszanak egy focimeccset!

MÁSODIK RÁDIÓS: Biztos benne? Erősítse meg, Charlie Négyes!

ELSŐ RÁDIÓS: Egész biztos. A kövek a kapukat jelölik, a pólók, a labda, minden... Most kezdődik.

MÁSODIK RÁDIÓS: Továbbítom az információt a főhadiszállásnak. Ismétlem, továbbítom a sürgős információt a főhadiszállásnak, hogy fociznak. Legyen óvatos, Charlie Négyes! Lehet, bombázások lesznek. Vétel, vége.

ELSŐ RÁDIÓS: Bombázások? Miért? Csak fociznak. Ráadásul jól.

MÁSODIK RÁDIÓS: Jól játszanak? Jók...?

ELSŐ RÁDIÓS: A fekete pólósoknak kiváló középpályása van. A fehéreknél olyan az összjáték, hogy öröm nézni. Most cselezgetnek...

MÁSODIK RÁDIÓS: Igen? Amíg eldöntik, hogy lebombázzák-e őket, vagy nem, tudná közvetíteni egy kicsit, hogy tudjam, mi történik? Vége.

ELSŐ RÁDIÓS: Rendben. Figyeljen...

Egy kommentátor hangjaként szólal most meg, mint aki egy focimeccset közvetít.

„A fehér csapat kapusa kirúgja a labdát a középvonalig... A csatár megszerzi, lepasszolja a balszélsőnek, az megindul vele előre, több ellenfelét kicselezi... Háromszögél az egyik szélsővel, előre tör a labdával, és biciklicsellel kicselezi a védőt. Beadja középre, a befejező csatár fejel, és... Gól! Góóóóól!

MÁSODIK RÁDIÓS: *(A másik fél izgatottságától átszellemülve kiabál, és lelkesen felemeli a kezét.)* Gól..., gól!

Ebben a pillanatban meghallja a bombázók zaját, ahogy azok megérkeznek a helyszínre.

(Belekiabál a mikrofonba.) Hé..., haver..., Charlie Négyes...! Húzódj fedezékbe, mert bombázni fognak!

A második rádiós elfut, és eltűnik. Az első rémülten bámulja az eget, majd lefekszik, és amennyire csak lehet, betakarja a fejét a bozótval. Most a lebulló bombák robaja hallatszik, és a robbanások villanásai látszódnak.

PÁLYAMUNKÁK – MŰFORDÍTÁS
Magyarról spanyolra

IMOLA BERECKZK

DOS MINUTOS

Traducción de Lili Raffai

Lugar: Una habitación con cuatro sillas donde se sienten las mujeres. Frente a ellas, de lado, está sentado el hombre. A su lado se encuentra una mesa pequeña con la utilería (prueba de embarazo, recipiente de líquido, móviles, vela y fósforo, cesta, bolsa, bebida, ropa de niños, ropa de adultos). La luz siempre ilumina la que habla, los demás no están tan realzados. Todas mueven dentro de su espacio, salvo los abrazos.

45, mujer, lleva ropa cómoda

18, chica, lleva vestimenta alternativa, todo negro: pantalones cortos, medias negras, camisa provocativa

35, mujer, lleva un suéter negro de cuello alto, jeans

42, mujer, lleva ropa sencilla

48, hombre, lleva jeans y camisa. Reparte la utilería a la que habla. Para hacerlo, siempre se acerca al siguiente hablante.

(45) (El hombre pone la mesa frente a la mujer y la da el paquete y un frasco lleno de líquido. La mujer mira al hombre con cariño, pero no dice nada. Abre el paquete y saca una pipeta y un pequeño plato de plástico. Tira las instrucciones y el paquete. Con la pipeta se pone a transferir el líquido, es evidente que no es la primera vez que lo hace.) Dos minutos, otra vez... Pero juro que es la última vez. De todos modos, casi no me queda tiempo. (...) Últimos. Largos. Dos. Minutos. (su mano está temblando, intenta controlarla con la otra para poder transferir el líquido) ¿Cuánto tiempo se necesita para volverse loca? (...) (respira profundamente, sopla y repite. Murmura con los ojos cerrados solemnemente) Dios, te prometo, sea lo que sea, lo aceptaré.

(18) (El hombre le da un teléfono viejo de disco. Lo mira con cariño, pero no dice nada. El teléfono suena, lo contesta, se pone de pie y empieza a caminar arriba y abajo) ¿Qué? (...) Por supuesto, lo compré. Pero, te digo, ¡la mirada del cajero estúpido! Estaba a punto de pegarle. Por eso viajé a una farmacia más alejada, para no comprarle a la arrogante de aquí. ¡Imagínate! ¿Qué haría si hubiera pedido mi DNI? Comprobaría que no soy mayor de edad. Casi, pero todavía no. Fui a ese lugar del concierto del otro día, en la estación del metro. Nadie me conoce allí. (...) (se

sienta otra vez, deja de agarrar el teléfono solo tiene en la mano el auricular, con la otra empieza a abrir el paquete y las instrucciones) Solo estoy leyendo qué hacer, la estúpida instrucción mide medio metro. (...) Pues (*gira las instrucciones*) Dice que es cinco minutos. Debo hacerlo por la mañana ... yo no tengo hasta mañana (...) Y además bebí 1,5 litros de cola para poder orinar, pero nada desde hace una hora. (...) ¿Café? ¡Qué dices! ¡Yo no tomo café! No soporto su olor. (...) ¿Qué quieres decir? ¿desde cuándo qué? ¡No jodas! (...) Y es cierto que no estoy así. Nos acostamos algunas veces, no más. Casi siempre usamos condón. Si no lo tenía, la sacaba cuando estaba cerca. ¡Muy mala suerte, si me quedara embarazada de eso! (...) Tienes razón, el goteo podría funcionar. La llave del baño es una mierda. (...) No. No está en casa. Está con su nuevo novio. Pero, de todas formas, no está interesada en mi vida. Le importa un carajo lo que me pasa. (...) (*ríe*) Tal vez mi padre tenía razón cuando dijo que todas las mujeres son putas. (...) Me voy, intento sacar unas gotas. (...) Sí, te llamaré después. Pero, no te preocupes, no lo estoy. (*se sienta con las piernas cruzadas al lado de la silla*)

(35) (*Toma el teléfono de las manos del hombre que se lo ofrece*) Estaba a punto de llamarte. (...) Hace casi tres semanas. ¿Qué? Dieciocho días, son casi tres semanas, ¿no? (...) Por supuesto, no le dije. Pobrecito tiene más estrés que yo. No le echo la culpa, han pasado años y nada. (...) Pero ¡mira a su hermana! Le llevo años. Está bien, casi no engordó, sigue trabajando desde casa: el ejemplar. Te juro que voy a gritar si alguien me la menciona otra vez. Vino a mi cumpleaños. Mi madre la amó, pero la vieja urraca odia a todos. (...) Intento no pensar en eso, pero me da rabia. Era mi cumpleaños, celebración de mis 35 años, y todos están alrededor de la hermanita. (...) Desde entonces tengo miles de excusas para evitar los domingos con la familia. Como si fuera poco, la última vez mi suegra en vez de decir ¡Hola! al verme, puso sus antiguas manos a mi vientre y dijo: ¡Buenos días! (...) ¿Entiendes? ¡Buenos días! ¡La vergüenza! (...) No, no dijo nada. Según él, nadie habla mal a su madre.

(42) (*Enciende la vela que le da el hombre, se arrodilla*) Dios, por favor, ¡escúchame! (...) No tengo ni idea por qué estoy pidiéndote. Ni sé cómo llamarte. (...) Necesito ser sincero con alguien. No quiero cargarlo a este matrimonio. Tengo 42 años, no puedo empezar de nuevo. (...) Eres la única opción. (...) Me estoy volviendo loca. Me han analizado, buscando qué está mal en mí. Eso fue difícil, pero ahora es peor. Las charlas sobre las familias paran cuando entro. Sus caras dicen mil palabras. (*en voz alta*) ¡Basta! (*de repente, se pone de pie*) (...) Perdóname. (...) No quise

decir todo esto. (...) (*se aclara la voz, se arrodilla otra vez*) Padre nuestro, que estás en el cielo, santificado sea tu Nombre; venga a nosotros tu reino; hágase tu voluntad en la tierra como en el cielo. (...) ¡Ojalá que nos quisiéramos la misma cosa! (...) Sí, verdad. Habría sido más fácil para ti si yo hubiera sabido lo que quiero. (...) ¿Vas a quererlo tú o yo primero? Y ¿yo tengo que querer lo mismo que tú querías para mí? (...) Sé que es posible según los médicos. Por eso me propusieron la terapia. ¡Pero llevo 3 años en terapia! ¿Qué más hay de analizar? ¿Por qué no es posible? (*nervioso, se pone de pie, pasea de arriba abajo*) ¿Tú no me lo permitas? (...) Tal vez ¿sabes que sería una mala madre? ¿Me estás castigando por algo o peor, me estoy castigando yo? O... O simplemente esa vieja ¿podría haberme maldecido? ¡Dime por qué! Quiero entenderlo. Solo quiero... (*baja la voz*) Necesito. Sí. Solo necesito saber con seguridad, que yo no estoy loca.

(18) (*se sienta con las piernas cruzadas, habla sola*) ¿Cinco minutos? ¡Maldita sea! Es demasiado. (...) ¿Con 92% de seguridad? Eso es solamente probable. Con mi suerte, estaré en el grupo del 8%, los errores. (*se tumba en la almohada que el hombre le da. Cierra los ojos. Da toquitos con los dedos. Tararea, se calla. Espera. Se sienta, lo mira. Se tumba otra vez, cierra los ojos. Unos momentos pasan, se sienta otra vez y lo mira. De repente, coge el teléfono.*) Joder. (*llama alguien*) ¡No lo creo! (*revisa las instrucciones otra vez, las tira*) Es positivo. Joder. Positivo. (...) Por supuesto que es malo. Significa que estoy embarazada, imbécil. (...) Y ahora ¿qué carajo sucede? (...) ¿Estás loca? No voy a contarlo. Me dejaría inmediatamente, pero antes me diría qué idiota soy por embarazarme. Todos sus compañeros se reirían de mí. (...) Ni a mi madre. Me matará.

(42) (*Se sirve un vaso de vino que le da el hombre. Lo bebe de un trago. Apaga la vela.*) ¡Va a ser padre! (...) No lo creo: ¡él-será-pad-re! Justo cuando me estaba empezando a sentir mejor. Casi no pensé en todo esto cuando me llamó. Charlaba como si fuéramos amigos todavía olvidando que tiré todas sus cosas por las escaleras. No tenía sentido, pero al final me dijo lo que quería después de tantos años. (...) Me sentí como si perdiera toda mi fuerza en un segundo, casi no podía decir nada coherente. (...) ¿Qué debería haberle dicho? Enhorabuena. Siempre ha querido una familia grande. (...) Ahora sabemos que yo soy el problema. Si no es mi útero entonces es mi cerebro. (...) Esta tarde me emborracharé. (*examina la botella*) Es evidente que quiero lo mejor para él, pero ahora es como si me hubiera robado algo. (...) Algo, algo. No sé qué. Tal vez la oportunidad de no ser la culpable esta vez. (...) Tengo mi vida ordenada, me siento bien, es que... Me aburro de ir al

teatro dos veces cada semana, nunca aprenderé tejer o preparar sushi ni hacer cerámica. Quiero ser madre. (...) Creo yo. (...) No me importa nada. (...) Puede ser que esté simplemente celosa. Es feo, pero me da rabia imaginar que dan un paseo y hacen compras para cosas de bebé. Me echo a llorar cuando me viene a la mente esta imagen. (...) Nuestros conocidos van a felicitarle y me van a mirar con pena, dirán que mi carrera en ventas es muy importante. (*Se sirve lo que quedó en la botella, lo bebe y coge el teléfono.*) ¡Vamos a una fiesta! (*se va*)

(18) Me muero.

(35) (*se pone di pie, baila, gira*) Siento que esta vez funcionará. Me muero. Finalmente, pueden enfocarse en mí.

(42) (*regresa a su silla, el hombre le da una gran cesta. La mujer lo coge y lo pone enfrente de ella.*) Recibí un cachorro. Ese diablillo masticó todo mi hilo, pero lo quiero. (*ríe*) Al menos no tengo que volver a tejer.

(35) (*Delante de ella hay una ampolla, una pipeta, un plato de plástico*) Dieciocho días. (*cantando*) Dieciocho. Mi pecho está a punto de estallar y me siento extraño. (*de la bolsa saca el segundo paquete*) He comprado dos. Si no señala nada, en dos días voy a repetirlo. O en tres días. (*regresa en la silla un poco, cierra los ojos, tararea y casi sin esperar lo mira a la prueba*) (*llama alguien por teléfono*) ¡Joder! Es una, sola (...) Una, te lo digo. Solo una solitaria, jodida línea rosa. (*lo examina por todos lados*) Estoy intentando esto. (*transfiere más líquido a la prueba*) Está ensopada. Nada, queda solo una. (...) Vale, tienes razón, esperaré unos días.

(18) Se asustó completamente, casi me golpeó mientras lloraba. (...) Sí, con lágrimas reales. Iba diciendo que estoy destruyendo la familia. (...) No sé, ¿de qué familia estaba hablando? Somos nosotras dos desde hace muchos años, pero en general aún ella casi nunca está aquí.

(35) Me vino por la mañana.

(18) Al día siguiente ella estaba muy amable. De repente, tenía tiempo para llevarme al médico. Me dijo cinco veces que este es el médico que me trajo al mundo. Como si fuera información importante que me vio gritando y desnuda. (...) Tenía una voz tan dulce con el tipo que yo tenía náuseas. Estoy mareada

constantemente y no puede comportarse. Iba diciendo que por eso nunca más podré tener hijos. Que mi irresponsabilidad lleva consecuencias. El idiota iba tranquilizándola. A ella, ¡Carajo! ¡sin pensar en mí!

(35) (*el hombre la acerca pero no dice ni una palabra*) No hice la segunda, como si nada, al otro día por la mañana me vino mi regla. Diecinueve días de esperanza, un rayo de luz y nada. La segunda no es necesaria. (...) (*gritando al hombre*) ¡No me digas ni una palabra! ¡Mierda! No quiero oír que todo pasa por una razón ni que solo nos necesitamos para ser felices. (...) (*en voz más baja*) Perdóname, mis nervios no pueden más.

(18) Y además ¿por qué se llama dilatación y curetaje? O ¿legrado? Podrían renombrarlo para que no sea tan intimidatorio y que no me haga sentir como una puta.

(35) Empezaré una vida nueva. Por la presente declaro solemnemente que no quiero hijos. (...) Suena raro, pero puedo decirlo, ¿no? Es decir, es normal, ¿no? (...) Por lo menos puedo arreglar mi matrimonio. Voy a comprar un perro. Sin su madre insistiendo en tener nietos, no sería tan fatal la situación. Tenía la oportunidad a los 18, no la tomé y ahora la lamento. Ya está hecho, me lo merezco. A quién le importa. (...) ¡solo vives una vez! (...) Gabor es genial, no le importa tampoco.

(42) (*está buscando algo en la bolsa que el hombre le da*) ¿Dónde está? ¿Dónde está mi puto cigarrillo? Ya no me importaba cuando... (...) ¿Por qué? ¿Por qué tenía que llamarme? Es una puta mentira que solo para hacérmelo saber antes de que se corra la voz. Quería mostrarme que el problema no es él. (*bebe del vaso que el hombre le da*) Al final, acabaré por ser mujer de carrera.

(35) (*revolea una hoja que el hombre la da*) Doce exámenes durante un año y medio, y al final tengo en escrito que estoy rebosante de salud. (*ríe*) ¡De verdad! Mi suegra me ruega que haga más para concebir, por mi envejecimiento. (*recibe lencería bonita del hombre*) (*insinuante*) Vale, lo haré. Y no quiero un perro. Gabor tampoco.

(18) Me hizo jurar que no diría nada a nadie. ¿Por qué se lo diría a alguien?

(35) (*Está clasificando cajas llenas de ropa de bebé que el hombre le da*) Según el médico, con mis resultados concebiré cuando esté lista, cuando lo quiera hasta el extremo. Vale, pero nadie te cuenta cuánto duele cuando lo consigues y después lo pierdes. Es posible que lo quisiera con la mitad de mi alma. Con la mitad de mi cuerpo. Tal vez con la mitad de mi corazón. Lo importante es que de algún modo es mi culpa otra vez. No importa que mis pechos fueran del tamaño de sandías, no importa que el bebé – mi bebé – creciera a 10 cm y tampoco importa que no pudiera llevar ninguno de mis jeans. Fue inútil preparar mi cerebro y mis pensamientos para recibirlo. Es evidente que yo soy la culpable. Terminé con la batalla mental y casi creí que sería madre. No solo una madre, sino una buena madre. (...) (*tira todo lo que esté enfrente de ella*) Decidí no fumar más, no tomar alcohol y que descansaría. Una vez aún cantaba para mi estómago lleno. Menos mal que nadie me vio, seguro lucía como una idiota. Porque después, en la mañana, tuve un ligero calambre y ya está. (...) Malparí. Todo por nada. (...) (*gritando*) ¡Nada!

(42) (*ríe amargada*) Incluso tiré la ropa de bebé que nos regaló su hermana con todas sus cosas. Al menos ahora tiene función. ¿Quién regala ropa de bebé tan temprano?

(35) (*Pone ropa de adultos en un bolso de viaje, se lo da el hombre*) No dijo nada, solo llevó mis cosas al hospital. Solo me preguntó cuál pijama necesitaba. ¿A quién coño le importa el pijama? Ahora incluso mi madre no podía decir “pobrecito pequeño” solo iba diciendo que debe haber ocurrido por una razón. ¿Debe? ¿Cómo se sabe que debe haber ocurrido esto? ¿Quién debe sufrir? (...) ¿Por qué no mantienen el silencio si no tienen nada coherente para decir? (...)

(18) No, no lloraba. (...) Las otras fueron muy amables. Jugábamos con cartas toda la noche. Solo me dolió la puta dilatación. Insertaron una puta rama, como si fuera un escariador de metal duro que me desgarrara por dentro. Exactamente como en la historia de la chica en la escuela. No tengo ni idea por qué me torturaron tanto. Al menos no sufrí durante las otras etapas. Por la anestesia. Ahora, es como una menstruación normal.

(35) Deberían enseñar la compasión. Y las condolencias.

(45) *Se acerca a 35 y le abraza. No dicen nada.*

(18) (*haciendo una llamada*) Quiero ir a la escuela, no tengo ganas de aburrirme en casa y es la única opción. Me dice que tengo que descansar. Como si le preocupara. (...) ¿Podrías visitarme porfa? No puedo dormir. Me molesta la oscuridad aquí (...) No, no está en casa. No piensa que tenga que cuidarme. Según ella, queda de experiencia. Eso me motivará a ser “buena”. (*muestra con las manos las comillas*)

(42) (*gira una almohada, lo deja en el suelo y se tumba encima*) Cuando entró, me puse a llorar. No podía más porque Gabor tendrá un hijo. Justamente, porque hace muchos años yo aborté. Es mi castigo. (...) Se tumbó a mi lado y no paraba de repetirme que soy adorable pero equivocada. En aquel entonces era casi una niña. Iba apapachando mi cara hasta que me dormí y me dijo muchas veces que me ama exactamente como soy. Me ama a mí y mi alma que es adorable y sensible. (*ríe*) Incluso ama a mi perro apestoso.

(18) Otra vez hablábamos solo por teléfono. Quería saber cómo estaba. Mi teoría es que sólo me llamó porque estaba con su novio. (...) Que a pesar de todo se fue una pequeña alma inocente hace unos días. ¿Pequeño alma inocente? También soy pequeña con el alma inocente.

(45) *Se acerca a 18 y le da un abrazo.* Sea lo que sea, lo aceptaré. (*18 no responde solo la mira con cariño*)

(42) (*Entierra su cara en la almohada*) ¡Ojalá pudiera sentir felicidad por ellos!

(45) (*Se sienta otra vez, cierra los ojos y espera. Abre los ojos y toca la prueba. Se queda sin aliento. Examina la prueba, la gira. Se pone de pies y se acerca al hombre que está sentado enfrente de las mujeres al borde del escenario. Le de la prueba.*) Quizás esté de retiro cuando se gradúe...

EL HOMBRE: Siéntate (*Ella se sienta en su regazo*)

(45) Lo quiero. Contigo. ¿Podrías amar a otra pequeña alma inocente?

EL HOMBRE: Tal vez siempre he querido estas dos almas. *Se abrazan*
Las otras se van, cogidas de la mano.

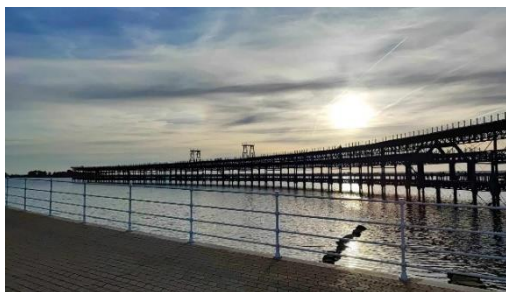
**ERASMUS
ÉLMÉNYBESZÁMOLÓK**

DOBÓ VIKTÓRIA

ÚJABB FÉLÉV SPANYOLORSZÁGBAN

➤ Huelva?

Spanyolországot felfedezni és a spanyol kultúrát teljes egészében megtapasztalni nem elég egy pár napos kirándulás vagy akár egy egész félév. Még két félév sem, de többre már nem volt lehetőségem az Erasmus keretein belül. Első Erasmusos félévemet Alicante-ban

töltöttem, ami remek tapasztalatszerzésnek bizonyult és így jobban fel tudtam készülni az újabb kalandra külföldön. Ha nem hallottál még Huelváról, sebj, előtte én sem. Viszont egy gyors pillantás a térképre elárulta, hogy a tengerparton van. Több se kellett nekem, be is jelöltem a kisvárost első helyen a második Erasmusos félévem célpontjaként. Amikor kértem, akkor szembesültem azzal, hogy mégse teljesen a tengerparton van, de végül ez sem okozott csalódást.

➤ Kiutazás előtt

A szálláskeresés mindig a kiutazás egyik legnagyobb és legégetőbb problémája. Mivel kollégium nem sok helyen van (Huelvában sem), így Alicante után már rutinosan kezdtem el nézegetni Facebook csoportokat sors- és lakótársakat keresve. Itt fontos megjegyezni, hogy nagyon oda kell figyelni, nehogy csalókba fusson az ember, és bármennyire is fixen le van valami szervezve, az korántsem biztos, hogy tényleg úgy is lesz. Egy pesti lánnyal kerestünk és találtunk együtt lakást már szeptemberben,

majd novemberben visszamondta, mert máshol talált magának lakhatást. Ez volt az egyike az idegösszeomlások sorozatának, amikkel egy Erasmusos diáknak szembe kell néznie. Ezek ellenére (vagy pont ezekért?) igenis nagyon megéri belevágni egy ilyen kalandba!

Lakást végül a Housing Huelva-n keresztül tudtam megszerezni. Ez az ügynökség nagyon gyorsan válaszolt, megbízhatónak tűnt és készségesen válaszoltak minden

kérdésemre. Így történt, hogy a kiutazásom előtt pár héttel lett egy szobám nagyon jó áron (160€/hó), három másik külföldi diákkal: egy kolumbiai, egy ír, és egy német lánnyal.

➤ Érkezés

Ahhoz képest, hogy a tavaszi félévre mentem ki, nagyon hamar elindultunk (már december közepén). Hogy miért? Mert téli családi kirándulást csináltunk az egyébként unalmas kiutazásból. Egy pár órás repülőút helyett egy 3 hetes lakóautós túrával jutottam el Huelváig. Útközben természetesen rengeteg helyen megálltunk, bejártuk Spanyolország északi és Portugália nyugati részét is, míg megérkeztünk a portugál határ mellett lévő kisvárosba. Azért így mindjárt más élmény az érkezés!

Egy AirBnB-ben töltöttem pár hetet, amíg el tudtam foglalni a tényleges szállásomat, mivel a lefoglalt szállásom foglalása – a többi egyetemi városban lévő szállásokhoz hasonlóan – a félévekhez vannak kötve. Így itt vártam amíg valójában elkezdődik a félév. Itt ismerkedtem meg egy francia diáktársammal, akivel azóta is tartjuk a kapcsolatot. Innen fedeztem fel a várost és a különböző, nagyon is aktív Erasmus csoportokat (pl Erasmus life Huelva, GO Erasmus Huelva, Huelva Erasmus, Experience Huelva, etc.). WhatsApp-on keresztül számtalan programban lehetett részt venni a félév során: legyen szó akár egy kirándulásról a cádizi karneválba, vagy csak egy közös délutáni naplemente nézésről, ezekre a csoportokra mindig lehetett számítani, hogy feldobják a napot.

➤ Egyetem

Nem sokkal később elkezdődött az egyetem és a tanulás is. Nagyon örültem, hogy itt tartottak nekünk Orientációs napot, amikor köszöntötték az összes Erasmusos diákot: kaptunk kis emléksomagot is, és kisebb előadások során elmagyarázták, hogyan kell felvennünk a választott kurzusokat, mire számíthatunk, hogyan tudunk tömegközlekedni a városban, hogyan kell regisztrálni a körzeti orvoshoz, és válaszoltak minden kérdésünkre. Úgy gondolom, összeszedettebbek voltak, mint Alicantéban annak ellenére, hogy déliek. Ez persze nem jelenti azt, hogy

ne lett volna olyan, amikor több e-mailemre sem válaszolt volna a koordinátorom vagy ne kellett volna személyesen „levadászni” pár tanárt, de ez mindenhol előfordul. A tanárok is többségében kedvesek és segítőkészek voltak. Voltak órák, ahol csak Erasmusos diákok voltak, ezeket az órákat kicsit lazábban vették, de többségében a helyi spanyol diákokkal voltak közös óráink és hasonló teljesítményt vártak el tőlünk is. Sok a pár- és csoportmunka, illetve az kiselőadás is, sok felkészülést igényelnek, de így megtapasztalhatunk egy nem frontális oktatást is. Spanyol nyelvórát is felvehettünk, hogy fejlesszük a nyelvtudásunkat. Ezek teljesen ingyenesek voltak (Alicantében sajnos nem), és mindenki kiválaszthatta a számára megfelelő szintet. Én egy C1-es csoportban voltam és ezeken az órákon leginkább a kultúrára fókuszáltunk, helyi szokásokra, szleng kifejezésekre, kézjelekre, stb. Igaz, a DELE vizsgafeladatok, amiket gyakoroltunk és később, ami az *examen final*-ban volt kicsit nehéz volt, de mindenkinek sikerült a kurzus.

➤ Kirándulások, ünnepek, helyi érdekességek

Huelva egy kisváros, de ez nem szab gátat a *fiesta* kultúrájának. Rengeteg esemény, ünnep, felvonulás volt a félév során és biztos vagyok benne, hogy a feléről nem is tudtam. Aki olyan hamar kiutazik, mint én (vagy éppen második félévben megy ki), az még elkaphatja a januári Cabalgata de los Reyes Magos-t. Hatalmas esemény, rengeteg ember árad az utcákra, mindenki várja a cukor-dobálást. Természetesen utána napokig ragad az aszfalt, de ez is csak az ünnepi hangulatra emlékeztet mindenkit. Egy-egy sevillai kirándulás között ott volt a cádizi karnevál februárban, vagy márciusban a Feria en

Palos de la Frontera. (Ez a kis falu a hely, ahonnan Kolumbusz elindult 1492-ben és erre nagyon büszkék.) Március első fontos eseménye a Semana Santa. Egy héten át felvonulások mindenhol, rengeteg beöltözött ember, így jó előre tudni az ünnep dátumát, nehogy este megijedjen valaki a csuklyás felvonulóktól (személyes tapasztalat). Áprilisban következett a legnagyobb és legemlékezetesebb ünnep, a Feria de abril Sevillában. Még eredeti flamenco ruhákat is tudtunk szerezni, így testközelből élhettük át az ünnepet. Májusban nagyon megörültünk amikor az egyetem meghirdetett egy ingyenes, egynapos kirándulást a Parque Nacional de

Doñana területére. Busszal és terepjárókkal mentünk, volt körbevezetés is, kis szabadidő a tengerparton és csoportos gurulás is a homokdűnék között.

➤ Legemlékezetesebb

Már a kiutazás előtt fel tudtam venni a kapcsolatot egy spanyol családdal, akik a lányuknak kerestek magyar tanárt. Nagyon el is csodálkoztam, de örültem, hogy legalább lesz valaki, aki majd segít eligazodni az egyetemen. Elégge megdöbbsentem amikor kiderült, hogy a lányka 5 éves. Nem baj, gondoltam, jó tapasztalatszerzés lesz, hiszen úgy is tanárnak tanulok (igaz, középiskolásokhoz vagyok szokva, de nem lehet annyira más). Végül nagyon jóban lettünk a kislánnyal is és a családdal is, akik Pécsen éltek egy évet és a kislány ott járt magyar óvodába, ezért tud valamennyire magyarul és a szülei ezt a tudást szeretnék fenntartani. Ők Mazagónban laktak, a tengerparton, így minden hétvégén tölthettem időt a parton, ami busszal 40 percre volt a várostól. Nagyon nyitott és kedves a család. Borzasztóan örültem, hogy megismerhettem őket. Rengeteget tanultam tőlük és számos közös programot szerveztünk: voltunk egy hétvégén Portugáliában egy kisebb *fiestán*, meghívtak egy flamenco színházi előadásra, ahol a kislány édesanyja is fellépett, és nem utolsó sorban a Feria de abril-ra is velük mentünk, tőlük kaptuk a flamenco ruháinkat és kiegészítőket. Az utolsó napokban még búcsúbullit is szerveztünk, ahol az apuka egy házi paellával készült.

Aki hezitál, hogy menjen vagy ne, annak azt tanácsolom, hogy mindenképpen vágjon bele, hiszen az új emberek, szokások, helyek megismerésén túl önmagát is jobban megismeri azáltal, hogy a felmerülő problémákkal távol a komfort zónától kell szembenéznie.

BARABÁS ALEXANDRA – RATKAI LIZA
ERASMUS+ ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ
ALICANTE (2024. II. FÉLÉV)

Amikor megérkeztünk Alicantéba az Erasmus+ programmal, hatalmas izgalommal és elvárásokkal vágtunk neki a félévnek. A város gyönyörű, a tengerpart lélegzetelállító, és a spanyol életstílus is csábító volt. Azonban a szállás és az egyetem első időszaka nem éppen a könnyű kezdésről szólt.

A legnagyobb csalódás a lakhatás volt. Az interneten talált szállás sokkal rosszabb állapotban volt, mint amit a képek sugalltak. A bútorok elhasználódtak, szinte semmi sem volt a szobában az ágyon és az asztalon kívül. A lakótársaink sem segítettek a helyzeten: a konyha mindig kaotikus volt, és sokszor a késő éjjeli focimeccsek miatt nem tudtunk aludni. A legrosszabb mégis a hideg volt. Sokan azt gondolják, hogy Spanyolországban mindig meleg van, de ez hatalmas tévedés! Az épületek többségében nincs rendes fűtés, és a vékony falak, valamint a régi ablakok miatt a hideg könnyen bejut. Januárban és februárban esténként több réteg ruhákban aludtunk mindketten, és még így is fáztunk. Ha valaki Alicantéba jön télen, mindenképp hozzon meleg ruhát és egy vastag takarót! Egy jó tanács ne bízzatok vakon a képekben, mindig kérjetek videót vagy élő bemutatót a lakásról! Keressetek olyan helyet, ahol van legalább fűtési lehetőség vagy vastagabb falak. Készüljete a télre, mert a hideg lakások kellemetlen meglepetést okozhatnak.

Az egyetem nehezebb volt, mint gondoltuk. Sokan azt hiszik, hogy az Erasmus egy „nyaralás” tanulóval kombinálva, de az egyetem keményebb volt, mint vártuk. Az első hetekben nehéz volt hozzászokni a spanyol oktatási rendszerhez, és az, hogy az órák idegen nyelven zajlottak, még jobban megnehezítette a dolgunkat. A tanárok sokkal több önálló munkát vártak el, és a vizsgák is komolyabb kihívást jelentettek, mint itthon. Fontos, hogy ne essetek kétségbe az elején! Minden Erasmus-hallgatónak időbe telik megszokni az új rendszert. Ha nehézségeitek vannak, kérdezzetek a helyi diákoktól, használjátok ki az egyetemi támogatásokat, és ne adjátok fel! Megéri végigcsinálni, mert rengeteget lehet tanulni belőle.

Nekünk sokat segített a közösségi élet, az ESN (Erasmus Student Network). A kezdeti nehézségek ellenére az Erasmus egyik legjobb része az új emberek megismerése. Az ESN fantasztikus programokat szervezett: kirándulások, bulik, nyelvi estek – ezek mind segítettek beilleszkedni. Az első hónapban kicsit féltünk nyitni mások felé, de amikor végre elmentünk egy ESN-es programra, minden sokkal könnyebb lett. Ne zárkozzatok be! Vegyetek részt minél több programon,

mert ezek a legjobb lehetőségek új embereket megismerni és barátokat szerezni. Az Erasmus nemcsak tanulásról szól, hanem egy életre szóló élményről!

Alicante egy csodálatos hely, de fontos felkészülni a nehézségekre is. A szállás kiválasztásánál legyetek nagyon körültekintőek, ne becsüljétek alá a hideg téli hónapokat, és ne lepődjétek meg, ha az egyetem elsőre nehezebbnek tűnik. Azonban, ha nem adjátok fel, aktívan részt vesztek az Erasmus-közösségben, és nyitottak maradtok az új élményekre, akkor felejthetetlen félévetek lehet! Ha Alicanéba mentek, készüljétek fel mindenre – és élvezzétek ki minden percét!